

Свѣтлина

Вѣстникъ за информация, култура и народно стопанство.

Урежда се отъ редакционенъ комитетъ при сътрудничеството на обществени дѣйци и др. Излиза всѣка Недѣля Абонаментъ за 3 мѣсеци 8 лева. Единъ брой 50 ст. За обявления се плаща: на 1 стр. 80 ст. кв. см. на останалитѣ по 60 ст. на учреждения по 60 ст. дума. Ръкописи не се връщатъ. Адресъ: з. „СВѢТЛИНА“.

Георги Мв. Сакарариевъ
Нѣма да приема гости на именния си день.

Георги Д. Бояджиевъ
на именния си день нѣма да приема гости.

Възкресение!

Духътъ на правдата отъ прѣди вѣкове чрѣзъ името на Христосъ говори на милиони хора. Той говори на човѣчеството, на народитѣ, на единицитѣ, които въ вихъра на живота опознаватъ грѣха, служатъ му и го боготворятъ. Духътъ на Христовата правда шибя житейската язва, която отъ вѣкове разяжда обществата и ги разлага най-дълбоко. Тази е вѣчната борба между доброто и злото, споредъ вѣрата; борба на съвѣстятъ срѣщу злодѣянството, споредъ свободната човѣшка мисль, борба между лъжата и безпавието отъ една страна, истината и свободата отъ друга, споредъ тия, които искатъ „тукъ на земята да съградятъ Царството небесно“.

Великиятъ човѣшки духъ води човѣчеството, народитѣ, единицитѣ по различни пѣтища къмъ идеала на братството и любовта. Историята е нанизъ отъ велики борби и велики съмнѣния. Тия борби иматъ своитѣ чудотворни символи, които говорятъ на сърдцата, и които пробуждатъ съвѣстятъ. Мѣни се силата на тия борби, мѣнятъ се и знамената имъ. Будизъмъ, Христианство или Социализъмъ — това сж все прояви на стремежъ къмъ правда. Това сж религии, които водятъ човѣчеството къмъ бждещето съ поврати назадъ и пристѣпи напредъ.

Въ Христианството, обаче, повече отъ всички до сега велики философии и религии, човѣчеството вижда най-велики постижения на духа. И ако неговитѣ срѣдства сж безсилни още да стигнатъ идеала, ако успоредно съ него се разрастватъ нови морални движения и религии, все пакъ е безспорно, че то си остава цѣль, божествено чиста.

Христосъ е великиятъ символъ на страдания за истината и правдата, който е възкрѣсналъ, споредъ религията, който е трѣбвало да възкрѣсне, за да даде вѣра на човѣчеството, че истината и правдата сж

великитѣ начала, които трѣбва да бждатъ знаме за човѣчеството, народитѣ и хората!

И дойде врѣме да видимъ разрушени хиляди кумири. Дойде врѣме на общочовѣшки бѣдствия на земята. Въ кръвъ се окжпаха народитѣ за да съградятъ нови неправди. Днесъ царствува отмжщението и челоѣкоядството.

Въ това смутно врѣме ше празнува и нашиятъ народъ Възкресение. Честито да бжде то! Нека пробуди празникътъ въ всички хора мисль за правда. И колкото да сж различни пѣтищата — всичкитѣ водятъ къмъ Римъ.

Нека всички по своитѣ пѣтища вървятъ къмъ идеала на великата Христова правда.

Честито Възкресение!

Veritas.

ВИЕНА

(Специална кореспонденция на в. Свѣтлина)

Прѣди нѣколко мѣсеца, единъ другаръ ме запита: „Що правишъ въ Виена?“ Отговорихъ му ясно и недвусмыслено: Присѣтствувамъ на погребението на единъ народъ!

Пъкъ и какво друго може да му отговоря?

Виена, която само прѣди нѣколко години даваше ултиматуми съ срокъ 24 часа, Виена, която диктуваше съ дипломатията си Европейския миръ, Виена на Фр. Иосифа и Метерниха, днесъ живѣе по милостъта и благоволенieto на Съглашението!

Такава е сждбата на столицата на нѣкогашната 52 милиона империя (сега 6—7 милиона) откъснатата сега отъ земледѣлскитѣ си и минни райони.

Изкуственото подържане на този 2 милионенъ градъ е една утопия, защото извънредното много фабрики каквито ги има, сж затворени, по липса на въглища и сурови материяли.

Безработицата е грамаднейша, скжпотията катадневно се увеличава, сграданията сж не-

описуеми, мизерията е ненадмината, глада бошува по всѣко кжтче и като вѣнецъ на всичко това, „великитѣ“ съглашенски дипломати за овѣдватъ: Плащайте!

— Ще плащатъ, ама ще покачатъ малко!

Въ Виена не сжествува почти друга силна партия, освѣнъ Социалдемократическата. Въ послѣднитѣ законодателни избори, сжщата партия получи повече отъ 400,000 гласа, срѣщу 100,000 за всички други партии. Работничеството е единно, а въ партията сжествува желѣзна дисциплина останала още отъ врѣмето на незаменимия — вождъ на австрийския пролетариатъ Д-ръ Викторъ Адлеръ.

Виена днесъ е прѣпълнена съ чужденци. Тука се виждатъ и французи и италиянци, ибългари и сърби и китайци и негри! Дошли сж хората да учатъ и да живѣятъ! Второто е по-вѣрно.

Университета е поставенъ на една доста почтена висота. Най-добъръ е застъпена медицината. Прѣди войната медицинския

За „червенитѣ петна“

отговоръ на Хамлетъ, Принцъ Датски.

Драги Принце,

Навѣрно нѣкой лжчъ отъ Дупнишката Свѣтлина е проникналъ въ твоя работенъ кабинетъ или Те е сварилъ въ нѣкой жгълъ въ Шахановъ, възбудилъ е Твоя гнѣвъ и си рекълъ да позакачишъ дупнишката „благородна“ преса. Ето първото ми прѣдположение. Затова не Ти се сърдия, а Ти благодаримъ, защото ако подобни работи не срѣщашъ изъ „благородния“ печатъ, май мжничко ще пълнишъ долния етажъ на в. „Зора“, а още повече, че съ нашата си провинциална наивностъ ние ти спомагаме свободното си врѣме да прѣкарвашъ било въ Алказаръ, било въ нѣкое кабаре, или другадѣ, кждѣто често си поглаждашъ брадата, кимвашъ съ око и гаврътнешъ... чашка отъ „скоросмъртницата“ (ний ракийката тукъ така я наричаме).

Съжалявамъ, Принце, че нѣмамъ честта да Те познавамъ, както Тебъ така и Твоята Мара отъ ул. „Мария Луиза“. Но ти си доста забавенъ челоѣкъ. Моето име не е громко. Но Ти, самопомазания Принцъ Датски, пощело ти се бѣше да ставашъ и пълномощенъ министръ и съ тая идея бѣше излъзълъ изъ ул. „Мария Луиза“ да се поразходишъ.

„Отъ една напрѣчна улица изкача Мара! А, Мара, почакай, изкамъ нѣщо да ти кажа!
— Отъ кога не съмъ те виждала, наистина! Дѣ отивашъ? Какво ново има?“

Тя трѣгва съ мене. Ние съ Мара имаме стари платонически симпатии. Тя пропадна нѣкъдѣ напоследъкъ — дали не изъ многобройнитѣ хотели по „Мария Луиза“? Азъ не я питамъ нищо, разбира се“.

И нѣма що да я питашъ Принце. Нали знаешъ любовта съ принцетѣ води момичетата изъ хотелитѣ!

„Мара започва да се смѣе съ гласъ.“

— Но въ сждностъ, Мара, това е едно състояние, което заслужава само съжаления, нали? Знаешъ ли, едно врѣме, азъ искахъ да ставамъ пълномощенъ министръ. Бѣхъ кандидатъ за новата република Азербейджанъ. Едвамъ днесъ виждамъ ясно, какво щѣше да бжде моето положение, ако останѣхъ тамъ досега“.

Нищо повече Принце, отъ онова, което сега заемашъ — долния етажъ!

— „Да разбира се — всѣки човѣкъ има право да обича страната си — а особно пълномощниятъ министръ. Но по добръ, че не си успѣлъ да станешъ...“

— „И азъ така мисля, Мара! И очевидно нѣмамъ късметъ аслж: слѣдъ Азербейджанъ, претенциитѣ ми се прѣхвърлиха върху Грузия, но не мина много — и тя биде завзета отъ болшевикитѣ“.

Ехъ тия болшевики, Принце, не те оставиха да станешъ Министръ. Колко сж жестоки!

— Ти все тѣй обичашъ да се смѣешъ!

— Не се смѣя само азъ, Мара — погледни: и слънцето се смѣе, и многоетажнитѣ здания се смѣятъ, и всички минувачи сѣкашъ се смѣятъ...“

Да всички се смѣятъ и „благородната“ Дупнишка преса и тя се смѣе и се чуди на Твое Сиятелство.

Но да оставимъ всичко на страна. Ако азъ бѣхъ на Твое мѣсто, Принце, бихъ излъзълъ отъ това положение. Досужевъ въ „Доходно мѣсто“ казва: „Който пие умира и който не пие — сжщо; по-добръ е да пиемъ!“ И когато всички се смѣятъ, на тебъ не остава друго, Принце, освѣнъ да слѣдвашъ свѣтъ на Досужевъ: и който е пълномощенъ

министръ умира, и който не е — сжщо; по-добръ е да си останешъ такъвъ, какъвто си си слѣдъ твоитѣ несполуки за пълномощенъ министръ.

Но азъ бихъ желалъ да ни обяснишъ само една подробностъ. Отъ дѣ, велики Принце, произлиза божественитѣ ти гнѣвъ срѣщу „автомобилизацията“ на парижанкитѣ. Вижъ, ние искаме тукъ, въ Дупница, да задволимъ парижкитѣ вкусове на женитѣ. Ама ще кажешъ: Парижъ и Дупница, нерде Шамъ, нерде Багдате. Не си правъ, Принце! Свѣтлинъ прѣдполагаше, че тази парижка рецепта срѣщу червенитѣ петна ще бжде тѣй побялваена отъ Тебе, прѣдставителя на разгнѣвеното брадато българско мжшко племе. Ние въ Дупница сме подвпечатление отъ твоитѣ писания и мислимъ, че Великия Хамлетъ, Принцъ Датски е наложилъ съ чисто български лобутъ, благовѣйната си съпруга, или Мара отъ ул. „Мария Луиза“, защото тѣ сж се възползували отъ нашитѣ рецепти срѣщу червенитѣ петна. Тѣй ли е? А лично за тебе, Принце, помни и пази бр. 19 на нашия вѣстникъ, защото рецептата за **автомобилизацията** може тѣй сжщо успѣшно да се употреби и срѣщу червенитѣ петна, които произхождатъ отъ **скоросмъртницата**, която Ти дава богато вдѣхновение. Въ такъвъ случай ще си размѣните ролитѣ съ благовѣрната съпруга или Мара отъ ул. Мария Луиза А това ще бжде начало на новъ трагизъмъ, защото пословицата казва: „битъ мжжъ, жива жена“.

Свѣтлинъ.

П. П. Забравихъ да ти спомена Принце, че ако ти си жаденъ за нашата „благородна“ преса, то въ наша Дупница станала работи много, които скоро съ интересъ ще четешъ. Насъ ни е овладяла една нова болестъ **„Свѣтлинъ“** за хода на която въ друго писмо ще ти дамъ нѣкои и други цитати, за сега а bientôt.